

ומי לא בא? שייע!

שייע לפני שבוע עם פנינה רוזנבלום ויוסלה מירמורביץ
אם צריך אני יכול גם לשיר!

שייע גלזר כבר אינו זוכר כמה פעמים שאלו אותו, בימים האחרונים, אחרי שתי התוכניות של חיים שכאלה על יעקב חודורוב — למה לא ראו אותך שם כאולפן. כל מי שצפה בתוכנית לא יכול היה להבין למה שייע, החלוץ המרכזי האגדי של קבוצת מכבי תל-אביב ונבחרת ישראל לא נמצא שם, מספר חוויות, לצד חודורוב, סטלמך, מירמור ביץ, רוזנבלום והאחרים. שייע היה צריך להיות שם. הוא הזמן, לא

בגינים ובסנדרלים. הוא עוכר כנהג אנו בקו ירושלים-תל-אביב. יהושע גלור נולד בתל-אביב. הילדים בשכונת הצפון, ליד הירקון, קראו לו שייע. האב היה קבלן, שהתעוור בתאונה, ולא זכה לראות את הבן משחק. יש עליו סיפור ידוע,

לי טענות אליו, אלא אל מפקיית התוכנית. אני חושב שאילו היו עושים תוכנית על שנינו, זה היה יוצא הרבה יותר טוב — היינו מספרים זה על זה. ראיתי את התוכנית עם מיספחת, מצאתי את עצמי שם, בתמונות, ושמעתי את הברירות שלי. היה נחמד לחזור

פיע שם. הרגשתי קצת פגוע — לקחו חומר עליי, ועושים תוכנית עליו. אמרתי לבכה שחבל שלא עושים תוכנית עליי ועל חודורוב ביחד. בכה אמר שלא עושים תוכנית על שני אנשים, ואני אמרתי שדווקא עשו פעם, על צמד הרודאים. בכה אמר: אבל הם זמרים! ואני

עשו תוכנית „חיים שכאלה“ ליעקב חודורוב האגדתי. הזמינו את שייע גלזר האגדתי. אבל שייע לא בא. ועוד איך לא בא!

שאתו אהב אורי זוהר לספר בהופעותיו: הקהל במיגרסה הכרוגל בצפון דיונגוף, שהיה סמוך לבית מיספחת-גלזר, היה צועק: „שייע שייע“ והאב היה יוצא למירפסת ואומר: „שייע לא בבית...“

הם היו חמישה אחים במיספחה. חיים שיחק כהפועל תל-אביב, שייע כמכבי תל-אביב, והשלושה האחרים, כמו שאומר שייע, היו „האהודים של שנינו“.

שייע היה ילד שלא אהב ללמוד. אהב יותר לרוץ ברחוב ולשחק כדורגל. אחרי בית-הספר הוא היה הולך למיגרשים ואוסף כדורים בזמן המישחקים. תוך כדי אימון של שחקני מכבי תל-אביב גילה אותו מי שהיה אז כוכב הקבוצה, גואל מכלים.

ב-1948 יצא שייע בפעם הראשונה לחו"ל — עם נבחרת צה"ל, לארצות-הברית. ב-1949 הוא נסע עם נבחרת ישראל ליוגוסלביה, והמישחק הסתיים בהפסד 0:6. במישחק הגומלין בתל-אביב הפסידה הנבחרת 2:5, כשאת שני השערים הבקיע שני שיע. „זה היה אז משהו מיוחד“, הוא מספר, „להבקיע לקבוצה עולמית שני שערים“.

כעבור שנה ניצחה הנבחרת את נבחרת תורכיה, כששייע מבקיע שלושה שערים. אז התחיל הרומאן שלו עם תורכיה — במישחק הגומלין שם הוא הבקיע שני שערים (התוצאה היתה הפסד לישראל 2:3) ואז רצו התורכים לקנות אותו — „בכל סכום“, הם אמרו.

לעבר, אבל חבל שלא הייתי שם בתפקיד ראשי.

שייע לא בבית

חודורוב ואני היינו חברים טובים, נסענו הרבה ביחד, בכמה נסיעות אפילו גרנו באותו החדר. עד היום אנחנו נפגשים מדי פעם בנמל-התעופה, כשאני לוקח שייע, בן 61, נראה טוב, עדיין ככושר,

אמרתי: אם צריך, אני יכול גם לשיר. אטינגר והתחקירנים שלו אמרו לאחי: שייע יבוא, ועוד איך יבוא! על ארבע הוא יבוא! כאשר לא הגעתי לאולפן ביום הצילומים, אטינגר צילצל לחפש אותי, בעבודה ואצל אחי.

אם החליטו שלא מתאים לעשות תוכנית על שנינו, אני לא רוצה לבוא לאולפן ולספר סיפורים על חודורוב. סיפורים יש לי הרבה, אבל עליי. נכון, חודורוב היה השוער הכי טוב של כל הזמנים, ואני מעריך אותו מאוד. אין

אחת ולא שתיים, אבל סירב בתוקף לבוא, והעדיף לצפות כתוכנית בבית.

גלזר הסביר השבוע את הסיבה לסירובו: „לפני שש שנים רצו לעשות חיים שכאלה עליי. עמוס אטינגר פנה לאחי, בבה, ולקח ממנו חומר. אחרי כמה חודשים הוא החזיר את החומר ואמר שבניתאים החליטו לא לעשות תוכנית על ספורטאי.“

כאשר קיבלתי הזמנה לבוא לתוכנית על חודורוב, אמרתי לאחי שאני לא מתכוון להר-

שייע בבאלט!

שייע היה ידוע כבדרן, מקור לא אכזב של בדיחות ספונטניות. במשך זמן ממושך כתב טור ספורטיבי-היתולי בהעולם הזה.

קשה לו להיזכר בבדיחות של אז. הוא אמר שאולי אחי, בבה, מי שהיה חבר בלהקת-פיקוד-המרכז, והידוע כמספר בדיחות, יזכור כמה סיפורים. ובבה, אכן, זכר:

● למחרת המישחק במוסקוה הזמנה הנבחרת להופעה של הבולשוי באלט. חמש דקות אחרי תחילת ההצגה ראו את שייע קם והולך לכיוון היציאה. שאלו אותו: מה קרה. לאן אתה הולך? „בשבילי זה מספיק“, אמר, „את הפרינציפ תפסתי.“

● לאחר המישחקים באירופה הפליגו החברה באוניה, והיו ממורמרים בגלל הנסיעה הארוכה. חמישה ימים עד מרסיי. שייע אמר להם: „אל תדאגו, בחזרה נגיע הרבה יותר מהר.“ שאלו אותו: למה? „כי בחזרה הים ברידה“, הוא אמר.

הם רצו לקנות

שייע: „אני לא יודע באיזה סכומים מוכר, אבל בוודאי כסכום מאוד גבוה.“